

Když mě Ioni na podzim vyzval Robert Kunesch, ke spolupráci s amatérským divadelním souborem Ragueneau pro jeho úžasný a zároveň fatální projekt plzeňského Divadélka Jonáš, tak jsem souhlasil. Kvůli Robertovi samotnému i proto, že mám rád výzvy tohoto druhu. Divadélko je to hezké, komorní, věděl jsem, že nemůže jít o žádnou hru pro dvacet lidí. Do toho by se mi moc nechtělo. Jenže jakou vybrat? Ale už bylo vybráno. Vzápětí jsem totiž dostal od Roberta zadání na hru „Ani spolu, ani bez sebe“ (La Porte à côté) od francouzského dramatika Fabrice Roger-Lacana. Je to komediální dílo, které se zaměřuje na vztah dvou sousedů, ženy a muže ve středních letech, jejichž byty dělí jen pár metrů společné chodby, ale jejich světy jsou od sebe na hony vzdálené. Hlavními postavami jsou renomovaná psycholožka milující kulturu a historii (ONA) a manažer marketingu firmy Hollandia (ON), kteří se shodnou pouze na jediném – že toho druhého nemohou vystát. Jejich každodenní slovní přestřelky a dohady však postupně odhalují hlubší city, které si zpočátku nechtějí přiznat. Hra tak zkoumá, jak se protiklady mohou přitahovat a jak tenká je hranice mezi antipatií a náklonností. A také mezi pohlavími obecně. Ale je to konverzační, francouzská komedie a Francouzi jsou na po konverzování přímo posedlí. Co s tou užvaněností budu dělat? Jsem však bývalý rozhlasový rejža, tak to snad nějak dám, opět jsem si řekl. Jenže chce to herce, co tento žánr budou schopni naplnit, učit je, jak mají jednat slovem by byl děsný opruz. Zase jsem byl na pochybách a tady mě Robert překvapil potřetí. Obsazení měl v rukávu. Andreu jsem trochu znal Michala vlastně ani ne. Rád si herce vybírám sám, v hlavě mám vždy obsazení už od počátku, po přečtení každého nového scénáře. Budou Andrea s Michalem schopni „nadrnčet“ se text tak, aby přestali myslet na slova a věty, ale aby slovem jednali v těsné souhře s partnerem? Aby nedeklamovali, ale aby v každé větě věděli, proč to říkají. No, nebudu své myšlenky zbytečně natahovat. Oba mě neobyčejně překvapili, a to jak svými hereckými dovednostmi, tak i velmi zodpovědným přístupem ke zkouškám. A za to jsem jim velmi, velmi, a ještě jednou velmi vděčen.

Začali jsme zkoušet na konci loňského října, premiéru jsme měli před deseti dny. Inscenace je v tuto chvíli samozřejmě ještě neusazená, sbíráme divácké reakce, jak laické, tak i odborné, a ty o kterých si myslíme, že jsou pro nás a hru přínosné, postupně zapracováváme. Mně totiž baví pracovat na inscenaci ještě po premiéře. A vlastně ta naše čtveřice s tím i počítá. Producent Robert, Andrejka s Míšou a moje maličkost.

No a na závěr ještě malá, ale víc než podstatná douška. Jestliže jsem se nechal Robertem třikrát zaskočit, vlastně předběhnout v přípravě, tak napočtvrté jsem už nic neponechal náhodě a s žádostí o spolupráci na výpravě, jsem já zase trhnul Roberta. Spolupráce s Janou Stejskalovou je vždy tvůrčí, smysluplná, a hlavně ne demagogická, jak někteří výtvarníci bývají. Moc dobře se mi s Janou spolupracovalo. Díky, Janičko.

Snad je moje spokojenost s báječnou prací všech kolegyně i kolegů na inscenaci vidět. Mám totiž radost, když mohu radost rozdávat.

Jaroslav Kodeš